

Risale-i Nur'da mehdiyet işaretleri

İzmir'den Ekrem Kazan, Samsun'dan Nurullah Çetinkaya ve Şeref Çetintaş: “Risale-i Nur ile mehdiyet ilişkisini tahlil eder misiniz?”

ÂYETLERİN İŞARETLERİ

Kur'ân-ı Kerim'den 33 âyetin Risale-i Nur'a işaret ediyor olması başlı başına eşsiz bir hadisedir. Çünkü tek bir âyetinin bir tek remzi ile bile yüksek hakikatlere kapı açtığı şüphe götürmeyen bir Kur'ân, eğer bir vakıayı 33 âyetiyle haber veriyorsa, bu, bu vakıanın Kur'ân nezdinde ve Kur'ân tarihinde benzersiz bir vakıa olduğunun belgesidir.

Dolayısıyla Risale-i Nur, bir müceddiden çok daha fazla esrara, envara, hakikate ve görev tanımına sahiptir. Bu fazlalık nübüvveti veya risaleti ifade etmediğine göre, hiç şüphesiz mehdiyeti ifade ediyor.

Bu meseleyi ilk dönem Nur Talebeleri çok net bir şekilde tesbit, teslim ve ifade etmişlerdir. Bediüzzaman da bu tesbiti Risale-i Nur için makbul saymış ve kitabına almıştır. Meselâ şu satırlar bir mehdiyet ilânı niteliğindedir:

“Onun esasî nur-u mahz-ı Kur'ân olduğu ve evliyaullahın âsârından ziyade feyz-i envâr-ı Muhammedîyi hâmil bulunduğu ve Zât-ı Pâk-i Risalet'in ondaki hisse ve alâkası ve tasarruf-u kudsîsi evliyaullahın âsârından ziyade olduğu ve onun mazharı ve tercümanı olan manevî zâtın mazhariyeti ve kemalâtı ise o nisbette âlî ve emsâlsiz olduğu güneş gibi aşîkâr bir hakikattir.”¹

YİRMİ SEKİZİNCİ ÂYETİN MÜJDELERİ

Bediüzzaman Risale-i Nur hizmetinin mehdiyet hizmeti olduğunu Birinci Şuâ'nın 28. âyetinin tefsirinde doğrudan zikrediyor. Başka bir ifadeyle yirmi sekizinci âyet, mehdiyet mana ve hakikatiyle Risale-i Nur'un başını okşuyor.

Bu âyet şöyledir:

“Yüridûne ey-yutfîû nûrallahi biefvâhihim ve ye'be'llahü illâ ey'yütimme nûrahû velev kerihel-kâfirûn.” (Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa kâfirler hoşlanmasalar da Allah, nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı olmaz.)²

Bu âyeti cifir ilmiyle tahlil eden Bediüzzaman, bu âyetten beş tarih çıkarıyor.

1- Şeddeli lamlar birer lam, şeddeli mim asıl kelimededen olduğundan iki mim sayılırsa buradan üç tarih çıkıyor:

a) 1324 (1906) Bu tarih, Avrupa zalimlerinin, devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmek niyetiyle müthiş bir su-i kast plânı yaptıkları ve ona karşı Türkiye hamiyetperverlerinin hürriyeti ilân etmeye hazırlandıkları ve Risale-i Nur müellifinin Kur'ân nurunu muhafazaya çalıştığı tarihtir.

b) 1334 (1916): Dâhili ve harici olayların ülkeyi Cumhuriyetin ilânına doğru götürdüğü ve Risale-i Nur'un ilk ve fidanlık eserlerinin yazılmaya devam edildiği tarihlerdir.

c) 1354 (1935): Sevr Muahedesinin bir neticesi olarak, Kur'ân'ın zararına gayet ağır şerâitle kâfirane fikirleri icra etmek olan planların akim kalması için Risale-i Nur'un nuranî cüzleri ve fedakâr şakirtlerinin mukabeleye çalıştıkları tarihlerdir. Bu tarihler, ezanın Türkçeye çevriltilerek okunmasına karşılık Nur şakirtlerinin bu kâfirane faaliyete karşı mukabeleye çalıştıkları tarihlerdir.

2- Şeddeli mim bir sayılırsa buradan bir tarih çıkıyor: 1284 (1868): Bu tarihlerde Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmeğe niyet ediyorlar. Bu tarihlerden on sene sonra Rusları tahrik edip Rus'un doksanüç (1293) muharebe-i meş'umesiyle âlem-i İslâmın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Mevlânâ Hâlid'in (ks) şakirdleri o bulut zulûmatını dağıttıklarından bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor.

‘LAM’LAR VE ‘MİM’ OKUNDUĞU GİBİ İKİŞER SAYILSA

3- Şeddeli “lâmlar” ve “mim” aynen okunduğu gibi ikişer sayılsa 1393 (1973) tarihleri çıkıyor: Bediüzzaman'ın teviliyle bu tarihler ve sonrası: “Hazret-i Mehdi'nin şakirtlerinin zulûmatı dağıttığı” tarihlerdir.³

Âyetin tarihlerle tahlili Bediüzzaman'a aittir. Mevlânâ Halid (ks) 1200 senesinin müceddidi, yani 12. asrın imamı ve müceddidi⁴ sıfatıyla şakirtleriyle Rus'tan gelen zulûmatı dağıtıyor, ondan yüz sene sonra başlayıp kıyamete kadar devam edecek zaman dilimi de, Hazret-i Mehdi'nin hizmet zamanı oluyor. Bu dilimde de Hazret-i Mehdi'nin şakirtleri süfyanizmin zulûmatını dağıtıyor.

Bilindiği gibi bu son tarihlerde, Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi olan Nur Talebeleri “Risale-i Nur'un naşir-i efkârı” hizmet misyonuyla, “Asya'nın bahtının miftahı

meşveret ve şûrâdır” hizmet vizyonuylâ, Yeni Asya Gazetesi ile meydana atılmışlar ve Risale-i Nur’un imânî, içtimâî ve siyasî meselelerdeki çizgisini bu gazete ile güncelleyerek kamuoyuna duyurmak suretiyle, süfyanizmin dinî, içtimaî ve siyasî zulûmatını dağıtmaya çalışmışlardır.

Nur Talebeleri bu nurânî istikrar çizgisini “Zübeyrî çizgi” unvanıyla o günden beri devam ettiriyorlar ve inşaallah kıyamete kadar da devam ettireceklerdir.

RİSALE-İ NUR KABINA SIĞMIYOR

Birkaç günden beri sadece bir kısmını zikrettiğimiz gaybî işaretlerden başka, bizzat Risale-i Nur’un kendi metinleri dikkatle incelenirse mehdiyet eseri olduğu anlaşılıyor.

Evet, Risale-i Nur kabına sığmıyor. Risale-i Nur, yazılı bulunduğu altı bin sayfadan taşıyor. Nur hakikatleri bulunduğu yerde durmuyor, mutlaka hizmet-i imaniye yapıyor.

Bu konuyu birkaç maddede özetleyecek olursak:

1- Tarikat geleneğine uymayıp, yerine bir şeyh veya halife bırakmayan müellifin, “Mevtim, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek”5 sözü olağan bir söz değildir; bu, mızrağın çuvala sığmadığının tesbitidir ve bir müceddidden fazlasıdır.

Elli üç yıldan beri müellifi hayatta olmayan ve üzerinde baskı fırtınaları koparılmaya devam eden bir eser, bütün bunlara rağmen, giderek daha fazla bir etki alanına sahip oluyorsa ve okunma oranı açısından giderek Kur’ân’dan sonra ikinci sıraya gelip oturmuşsa; bu, bir müceddidden fazlasıdır.

Yazıldığı günden bu güne milyonlarca kişinin imanını kurtarması, milyonlarca kişiye ilim, ahlâk, takva ve pozitif enerji kazandırması ve sinerjisinin giderek önüne geçilmez derecede yükselmesi, performansının fevkalâde artması bir müceddidden fazlasıdır.

Bu fazlalıklar, Risale-i Nur’un mehdiyet görevi ile istihdam edildiğinin açık delildir.

RİSALE-İ NUR BİR KÜÇÜK HANEYİ TAMİR ETMİYOR

2- Eserleri en az yüz sene sonrasına isabetli çözümler sunması, kıyamete kadar dünyanın salâhı haritasını çıkarması, sadece içinde yaşadığı toprakların değil, İslâm coğrafyasının dertlerini dert edinmesi, eserleri ile bütün dünyaya hitap etmesi bir müceddidden fazla olan tecellilerdir.

“Risale-i Nur, yalnız bir cüz’î tahribatı ve bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan ve dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhît kaleyi tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslâha çalışmıyor. Belki, bin seneden beri tedarik ve terâküm edilen müfsid âletlerle dehşetli rahnelenen kalb-i umumîyi ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun ve bâhusus avâm-ı mü’minînin de istinadgâhları olan İslâmî esasların ve cereyanların ve şeâirlerin kırılmasıyla bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumîyi, Kur’ân’ın i’câzıyla ve geniş yaralarını Kur’ân’ın ve imanın ilâçlarıyla tedavi etmeye çalışıyor.”6

RİSALE-İ NUR’DA İSTİHDAM ESASTIR

3- Peygamberimiz (asm) nasıl baştan sona vahye mazhar ise, mehdi de baştan sona sünûhata ve tuluata mazhardır. Risale-i Nur, sünûhat-ı kalbiye ile yazılmıştır. Bediüzzaman Risale-i Nur için diyor ki: “Vahiy değil ve olamaz. Hem umumiyetle dahi ilham değil, belki ekseriyetle Kur’ân’ın feyziyle ve medediyle kalbe gelen sünûhat ve istihracat-ı Kur’âniyedir.”7

“Risale-i Nur’un mesâili, ilimle, fikirle, niyetle ve kastî bir ihtiyarla değil; ekseriyet-i mutlakayla sünûhat, zuhurat, ihtarât ile oluyor.”8

Bediüzzaman ister ilk dönem eserlerini verdiği Eski Said döneminde, ister Yeni Said döneminde, isterse Üçüncü Said döneminde olsun; sünûhata mazhar olarak eser vermiş, istihdama mazhar olarak hizmet yapmıştır.9 Eski Said döneminde verdiği eserler mana, mahiyet ve üslûp açısından daha vecizdir ve Yeni Said döneminin Risale-i Nur’ları için bir çekirdek ve fidanlık hükmündedir. Bediüzzaman ilim hayatında çiraklıktan ustalığa bir basamak takip etmemiştir. Her üç döneminde de kemal derecede sünûhat-ı kalbiyeye mazhar olmuştur. Telif sırasında sıkça kullandığı “kalbe ihtar edildi”, “mezun değilim”, “perde kapandı” gibi ifadelerle de bu hakikati teyit etmiştir.

Bütün bunlar bir müceddiden fazla olan tecellilerdir.

BEDİÜZZAMAN KENDİ ESERLERİNİ DÜZELTMEMİŞTİR

Bediüzzaman ister eşref saatte olsun, ister çok sıkıntılı ve hastalık dönemlerinde olsun, yazdıklarını sonradan asla düzeltmez, asla kalem oynatmazdı. En düzensiz gördüğü eserler için bile şöyle derdi: “Tanzimsiz, müşevveş bir sûrette idiler. Onlar ne hal ile yazılmış ise, öyle kalması lâzım geliyordu. Sonradan tashih ve tanzim etmeye mezun değiliz!”10

“Birkaç cihette halim perişan ve birkaç hastalıkla vücudum sarsıldığı bir zamanda

acele yazılıp, birinci müsveddeyle iktifa edildi. Hem yazdığım vakit, irade ve

ihtiyarımla olmadığını hissettiğimden, kendi fikrimle tanzim veya ıslâh etmeyi muvafık görmediğim için bir parça fehmi işkâl edecek bir vaziyet aldı.”¹¹

Bir müellifin kendi eseri için yaşadığı bu durum bir müceddiden fazlasıdır.

KIYAMETE KADAR İMAN HİZMETİ

4- Nihayet Bediüzzaman “zâhirîne ale’l-hak” hadisinin tevilinde, Risale-i Nur şakirtlerinin bazen mağlûbiyet, bazen galibiyet içinde, izn-i İlâhî ile kıyamete kadar hizmetlerine devam edeceklerini beyan ediyor. Bu beyanlar, bu hizmetin mehdiyet hizmeti olduğunun tescilidir.¹²

Bu bahirde daha çok fazla katre bulunmakla beraber, şimdilik bu kadarla iktifa edelim.

Dipnotlar:

1- Tarihçe-i Hayat, s. 927; Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 382.

2- Tövbe Sûresi: 32.

3- Sikke-i Tasdik-i Gaybî, YAN., İstanbul, 2011, s. 156, 157.

4- Sikke-i Tasdik-i Gaybî, YAN., İstanbul, 2011, s. 30.

5- Şuâlar, s. 375; Mektubat, s. 418.

6 -Şuâlar, s. 163.

7- Şuâlar, s. 615; Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 89; Ayrıca bakınız: Barla Lâhikası, s. 97.

8- Kastamonu Lâhikası, s. 163.

9- Mektubat, s. 308, 359, 364, 371.

10- Mektubat, s. 476.

11- Şuâlar, s. 92.

12- Kastamonu Lâhikası, s. 26.